

mon ütles: ei mitte, küll nemmad pärrast
minno surma sawad tundma, et nemmad
mulle on liga teinud. Wilemon surr', tem-
ma Testament loetakse, seal seisab: Min-
na sean, et minno kaks naabred keik
minno warra peawad pärrima. Tem-
ma suggulastel olli sest küll pahha meel. Ei
olnud sel ajal weel wiis, Kohtus kää, nen-
da kui nüüd! muido nemmad ep olleks üh-
tegi samud, agga nüüd need kaks Naabred
pärrisid keik sedda warra. Tulli se neile
siis õnneks? same nähha.

Teine naber panneb omma pärritud warra
kirsto, lukko tahha, hoiab sedda död ja
pawad sure murrega, ei raatsi ühtegi sest
kullutada omma rõmuks; teised maggawad,
temma walwab omma Kirsto juures; kui ta
ka wahhest uinub maggama, kohbe ta är-
kab ülles ehmates ei jo wargad Kirsto kallal
on. Kui ta alles waene olli, sdi ta ommetl
omma lõhto täis, nüüd, et temmal suur
warra

warra on, näab ta isse nälgä, ei aäna om-
ma perrele ki öiete süa, ja on waewaks ja
tülliks enneselle ja keige omma perrele.

Teine naber naerab temma jölledusse pärr-
rast. Minna tahhan, ütleb temma, rõmoga
maitsta, mis ma ollen pärrinud, ja sedda
kullutada. Menda ta teggi ka, agga mon-
ne aasta pärrast olli ta sedda suurrt warra,
ja omma ennese peäleki, keik hukkamud, ja
nüüd olli temmal nälg kääs.

Oh! ütles temma teise Naabri wasto:
Wilemon on sedda küll tuñnud, et meie mol-
lemad ei moistnud warraga öiete ümberkäia.
Sinna tunned nälgä ahnusse pärrast, min-
na raiskamisse läbbi, ei kumbki meitest ol-
nud selle riiklusse wäärt, sest meie ei mois-
ta sedda öiete pruukida.

4. Teekäia.

Üks Teekäia pallus Jummalat wägga,
kui kange torm ja wihma saddo olli, et Jum-
mal parremat ilma aänuaks. Agga tühhine